

כי ברי הוא מלאך צמונה על הענינים. טרם האב התנצ דמסיע ליה, ומצא לו ספק בלשון וינות, כי השם Boree נקרא אמנם לרוח צפונית חזקה של נשמים (בגופתית: Aquilon).

לו הייתי חוקר ביבלי, הייתי מציע לאב המלומד שלנו לשנות קצת: אף ברי ישרית עב ולקרא ישרית א ב...

אנכ נזכרתי במעשה של יהודי ת"ח שחבר פרוש על איוב ועל משלי והביא לפני הנאמן מוילנא לקבל עליהם הסכמה כנהוג. מיד החזיר לו את הפירוש על משלי ואמר לו:

— מילא, לאיוב היו כ"ב הדבה צרות, אך דבר אם תהיה לו עוד ציה אחת, אבל שלמה המלך, מה לו ולצרה הזאת? ...

עזמות

עלה על הכסא להספיד את המת הנדול ואך פתח פיו לדבר, נשמע קול צלצול הפעמון של הכנסת הנוצרית שנבנתה בעזרת-ישראל... אומרים כי נגף המת נודעזע בשעת מעשה... ומדי שבת בשבתו, יוצאים משם ברעש והמולה כמה מנינים מצעירי ישראל, מדברים יהודית ולומדים בפרהסיא נמורה את פטום הקטרת ברחובות... ור' מאיר שלנו רואה בודאי את השועלים האלה המחבלים את כרמנו ואינו נוהן אותם למשל ולשנינה? ...

בשעה שישראל עושים רצונן של מקום, מלאכתם נעשית ע"י אחרים, וכשעה שבזרינו וחוקרינו רוקדים על כל החתונות ועוסקים תמיד בפרשת "מסעי", בשעה זו יושב לו האב הדומיניקני בעיה"ק ירושלים ועוסק בספר איוב ובפירוש רש"י עם כל הבלע"זים.

תמול זכיתי לשמע את תורת הנוי המלומד הזה על הפסוק: "אף ברי ישרית עב" בפרק ל"ג, ועל פירוש רש"י האומר שם

החזיון בבירות-העולם, וחשבתי כי עוד בימי חז"ל כבר למדו דרך-אריך מתרנגל, שמפייסה ואחר כך עושה מה שעושה". ובמה תרנגל זה שלנו מפיים את קהלת-ישראל לפני השני לנוכחבר? — לא בדברים בעלמא, אלא בהבטחות שונות ונעימות, כי "שאנקליר" שלנו יודע ב"ה "טלאכה" זו על בוריה, ונת ישראל נתפתחה ושלמה בדמים...

הוא אשר אמרתי: זה התרנגל ילך... אבל אימת י?

That is the question!

שני דברים ישנם בירושלים שאינם נמרים בעולם: שכונת "תלפיות" וכנין בקוד-חוליש האכפישל" — לזו אין יסוד ולזה אין נג למחסה, ממש כמו בנין "הבית הלאומי" שלנו... ומדי דברי ב"ב בקוד-חוליש האכפישל" נזכרתי בלויית המנוח החכם פינס ד"ל שהיה ממיסדי המוסד הזה, ומכיון שהניעה הלוייה לפני הבנין עמד הקהל ורופא בית-החולים

"מחו של הנוי ואמרה לו: הלא אמר עפ"י ה"דין" שלנו, לשחט בלי שוחט... רק המול קנייתו וסחר אינשאללאה נשחט אוהו לכבוד שבת. — ובכן, אמר השומר, הפעם סלהתי לכם, ואולם ראו הזהרתכם, צוו לתרנגול-החכם שלכם המחפאר ביעם שירתו ואמרו לו בשם ה"האאכים" שאסור לו לקרא בנרון, קרקודיקו" בלילות, ואם אין — אחת דתו להמית! ...

למחרת, סיים הוא, עברתי לפני חצר המושל שלנו וראיתי שם לול מלא תרנגולים וזכרתי את פרעה שנור על הזכרים... מיד הכירני השומר ואמר: הנה ה"דיוק" שנתפשו בעון הקריאה בלילות באוני ה"האאכים" ובפקודתו נדונו היום כלם למיתה...

ובשצלצל הפעמון ב"טלית-היקומי" את השעה השמינית, נפרדתי מיד מסחר הנורה בלילות, ובעברי הפעם לפני חצר המושל שלנו, נזכרתי בלי משים ב"שאנקליר" המפורסם, זה התרנגל מ"בני-אדם" "הופיע פעם על במת-

את כל התרנגולים אשר בסביבתו, כי נדדה שנתו בלילות מפני קריאות ה"דיוק"... (תרנגולים). והתרנגול שלי, כמו להכעים, התעורר בשעת מעשה, דפק בשרי כנפיו ברעש והמולה, פשט את צואו, מעשה חזן, וקרא בנרון ובקול גדול: "קרקודיקו!" עד שתצילנה אוני השומע, וסיים כדרכו בסלסול, עפ"י טעמי הננינה, בפזר ושלשלת ארוכה...

לקול הקריאה היפה הזו, נתמלא הערל שלי חימה וצעק ב"רציהה": בשם המושל אני אומר לך רק מלה אחת: ק"ך! רד מור ושחט את התרנגל הזה לנגד עיני! ...

כיון שרצינו כי רע המעשה, נתערבה הפלונית שלי, יצאה אף היא אל הגזרה ונסתה לפייסו בדברים: "אסמע, יא שיד" ! הן התרנגול-חזן הוא, והנותן לשכוי בינה נתן בו דעת להבחין ערות החפלה והוא בהפלהו חוקר, כאשר ירנן לבוקר, "מינשאן-אללאה!" ואולם, כל-הדברים האלה לא נכנסו כלל

—איפתח! אמר איל האאכים! (פתחו! בשם המושל!) הרעים קול ערבי מצרי מלמטה. הן ידענו, היא אומרת, כי עברו ב"ה ימי ג'מל-פחה וכל גזרותיו והפושיו בלילות, ולא יכלנו להבין מה כל החרדה הזאת, והדפיקות מוסיפות לזעזע את עמודי הבית: יאללאה! איפהח!! (ובשעה דבורה, צמרמרת עוברת בכל נוסה).

— יצאתי, מוסיף בעלה לספר לי, אל הגזרה, כי יראתי פשוט לפתח את הדלת, ראיתי לפני את השומר הערבי מזוין מבק רגלו ועד ראשו ושני דא לדא נקשן מרב פחד ...

— היש לך "דיק"? (תרנגל) הרעים עלי בקולו.

— כן, יש לי "דיק", ובכן? ...

— ובכן, עליך לשחט מיד את התרנגל שלך... אמר איל האאכים!

— ומה פשעו ומה הטאהו, שאלתי, של התרנגל הזה?

— המושל סקר להרני, לאבד ולהשמיד

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

לא אנדה ולא בדוחא בעלמא, אלא מעשה שהיה פה בירושלים עיה"ק, בשכונת "אבן-ישראל" ובזמן הזה. שמות

המספרים — לא נפקא-מינה, ואולם את "ספור המעשה" אמר לכם דוקא בשלמות, ואם הרצו יהיה שם הספור הזה: מושל ירושלים, שומרי-לילה ו... תרנגול!

— זה היה לפני שנה וחצי בערך, אמרה לי אמש בשבתנו על כוס תה, ואולם וזכרת אני את הדבר כאלו היה תמול... ובכן, ויה' בחצי הלילה, והנה נשמע קול דפיקות נוראות על דלת ביתנו: טאך! טאך!! טאך!!!

קסצנו בכהלה מעל מטתנו: — מי שם?!